

I. kötet.

Budapest, 1886. augusztus 15-én.

33. szám.

A megzavart vásárosok.

Ugy van-e másfelé is? nem tudjuk; nem is kérdés. Mi nem is beszélünk csak a csatári árendásról, a ki a heti vásárra a pálinkás, eczetes, petroleumos hordón kívül felpakolta mindig az egész familiáját, úgy hajtattott be a városba.

Ebben ugyan semmi különös dolog nincs. János gazda

volt a szekeresé mindig, onnan Kotszegről. Olyan 50—60 közt levő jóképű magyar ember. Valami kis ital-adósság fejében hordozza Ábris urat valami hat esztendő óta. Az a kis kontó mégis folytonosan gyarapodik, a helyett hogy apadna. Az ő elesigázott három pára jószágáa vontatta a karavánt mindig. Aztán hiában panaszkodott János

Egyes szám ára 16 kr.

gazda akárhányszor ott a nagy kapaszkodó alján, hogy nincs keresete, nem jut a lovaknak zabra; pedig az adna nekik erőt. Hogy nem tudja, nem dől-e ki a deres a hámból a domboldal közepén: minden példálódzása eredménytelen maradt, mert Ábris, meg a felesége, valamint a két fia s azoknak feleségük csak nem szálltak le egyszer se a szekérről, hogy kissé a tetőig gyalogolva, könnyítse nek a jószágokon.

Ha tulságosan feszítik, a kötél is kettészakad, akár-milyen szívós kenderből fonták is. Mikor János gazda belátta, hogy szavai sohase érnek oda, ahova czéloz velük, elhatározta, hogy megcsalja a zsidót. Nagy, nehéz feladat, de Kotszegi Csergő János gazda februariusban született, akiről még a csizió is tudja, hogy bölcs és okos ember létszen egész életében.

Most kedden lesz egy hete, hogy abban a rémitő melegben leüzent Ábris Kotszegre János gazdához: fogjon be, mert vásárra mennek.

Csergő uram semmit se szólt, még azt is csendesen mondta. Egy kis elemózsiát pakolt a szeredásba, a lőcsőre akasztotta, befogott és háromfertály tizet ütött volna épen a torony órája, ha lett volna, amikor a faluból elindultak. Még a saroglya is tele volt pakolva hordóval, ládával. Annak a tetejébe fészkelte magát az Ábris családja. János gazdának alig maradt annyi helye a saját szekeren, ahova felüljön.

No semmi. Foga közé szoritotta a rövid száru makrapipát s meg se mukkant egész míg csak a kapaszkodóhoz nem közeledtek.

Itt elkezdte nagy szomoruan panaszkodni, hogy amint a csapszékéből hazafelé ballagott, este, valami kutya megharapta. Nem ugatott, nem is mormogott, csak egyenesen belekapott a lábakásájába. Még talán most is látszik a helye. Már most csak a jó teremő a megmondhatója: nem voít-e az a kutya megveszve?

Ábris ur, meg a familiája egy kissé rosszul érezték magukat a szekeren erre az ujságra. Az asszonynépség tüstént hátrább vonta a főhadiszállást a saroglya felé, Ábris ur meg önvédelmi eszközről gondoskodott paraplije és vastag pipaszára birtokában.

— Bizony az nagyon könnyen lehet, hogy veszett ártalmas állat volt, — folytatá tovább János annál rémesebb hangon, mennél közelebb értek a dombhoz, — nagyon meglehet istálom alásan, mert különben miért szaladt volna egyenesen, mint az istennyila, magam magamra. Én bizony nem ingerkedtem vele egy cseppet se. Aztán még csak ugatott volna legalább, mint más becsületes állatok. De nem. A bába asszony, az öreg Piskiné, még akkor este megfüstölte a sebet kőrisbogárral meg kutyaszőrrel. De csak nem azé volt az. Mert hiszen a jó teremő tudná azt csak tisztára kimutatni, istálom, hogy melyik kutya harapott meg, mikor hát olyan fekete este volt, hogy még a kanál is megállott volna a nagy sötétségben. Így nem használhatott semmit az orvosság. Csak a természetem-

ben van most már minden bizodalmam, meg a jó erkölcsömben.

— Ugyan hagyjon már fel avval a beszéddel. Nem lesz magának, ne féljen, semmi baja. Egészen megijeszti a feleségemet, meg a menyeimet.

Kotszegi Csergő János erre semmit se felelt, hanem aztán később, midőn már egészen a domb aljára értek, elkezdett baljóslatúan morogni, kapkodott a levegőbe és csattogtatta a fogait.

— Na na János gazda! Csak tovább hajtson! Mit csinál?!

— Mrrrrrrr! Vakk, vakk!

— Na na csendesen! A Jehovára! Asszonyok, le a szekérről. Hajtson hát, vagy mi lesz?

— Mrrrrrrrr vakk! Hamm, hamm!

Eközben János gazda vérben forgó szemekkel hátrapillantott s úgy ráugatott az árendásra, hogy az maga is hanyat-homlok hajigálta magát le a szekérről s még a földön is igyekezett mennél messzebbre futni a veszett ember járművétől, a ki azután közécsergetve a lovaknak, vigan ügetett fel a domboldalon s csak a tetőn állott meg, ott várta be az oktalanul megrémült pasasérokat. Mert hiszen nincs neki semmi baja a világon. Azt mutatta: hogy rohant ő reá a kutya? Csak tessék ismét felülni!

Buday Elemér.

A szörnyü nagyítás.

— Csok képzeljél te Pinkász borátom, mit láttam én!
 — Nű hát mit láthattál te, chamer?
 — Láttam o Czilike feleségemet egy 10,000-szeres nagyító övegen keresztül.
 — És miljennek láttál őtet?
 — Oljan kedvesnek!!!

Udvarias akart lenni.

Az Érmelléknek volt egy rövidlátó orvosa, a ki attól való féltében, hogy valamelyik patientsét nem üdvözli, fünek-fának köszönt.

Egy este nejével sétált, mikor újra kalapjához kap és nagyot köszön.

— Hát te kinek köszöntél újra? — én nem látok senkit, — mondá felesége.

— De kérlek, — hát azok a gyászba öltözött hölgyek a tulsó oldalon?

— Igen bizony, a gróf bivalyai, te tulok! — világosítá fel életpárja.

Keserü csalódás.

Feltűnt egy fürdő vendégei között egy igen elegans fiatal ember. Mindenütt ott volt, mindenhol megállta a helyét, kedves volt a nők és a férfiak előtt egyaránt.

Sok leánynak dobogott érte a szive. De ő, ámbár szelímes társalgó volt, gyönyörűen tudott beszélni az ajkával is meg a szemeivel is, s a női szemek epedő tekintetei daczára is egyforma maradt egyikhez úgy, mint a másikhoz.

Azonban voltak, a kik azt állították, hogy Blanka kisasszonynak, egy igen gazdag földesur leányának mégis elsőséget ad a többiek fölött.

A dologban annyival inkább lehetett valami, mert a nők mind versenyeztek érte. Blanka egy alkalommal több nő előtt úgy nyilatkozott, hogy meg van győződve Bélának iránta való szerelméről, csak hogy nem mer nyilat-

kozni. De ha Béla nem meri megkérni kezét, ő fogja férjül kérni Bélát.

Egy kirándulás alkalmával végre Blanka így szólott hozzá:

— Képzeld csak, valaki megkérte a kezemet!

— Szerencsés ember! — sóhajt fel Béla.

— De nem megyek hozzá. Más szeretek!

— Még szerencsésebb ember!

— És ha ön az a szerencsés?

— Akkor nagysád a szerencsétlen.

— Miért?

— Mert én katolikus pap vagyok.

Ezt a közellévők közül többen hallották, mert Blanka készakarva úgy intézte a dolgot, hogy mások is hallják.

Másnap Blanka anyjával korán reggel elutazott a fürdőről «fontos családi ügyek miatt».

A gyalog lovagok.

(Gyászballada.)

Kiknek párjok sohsem támad,
Gyalogszerrel ballagának
Vitéz Hovuk s Mavuk —
Csipje meg a kakukk!

S gyalogszerrel miért méne
Daliák két szemefénye:
Vitéz Mavuk s Hovuk?
.... Nem volt nekik lovuk!

Rimkoviás.

Jó izlés.

stálom alássan. Tetszik látni, csókolom kezeit, ilyen ostoba a szegény. Mindig ámultam rajta, hogy az urak többre becsülik a kávé a pirosra sült szalonnánál. Pedig hát ugyan jó teremőm, hogy ne szeretnék jobban, mikor hiszen olyan felséges matériából készitődik, hogy az embert még félholtából is tánczra perditené.

A szórakozott.

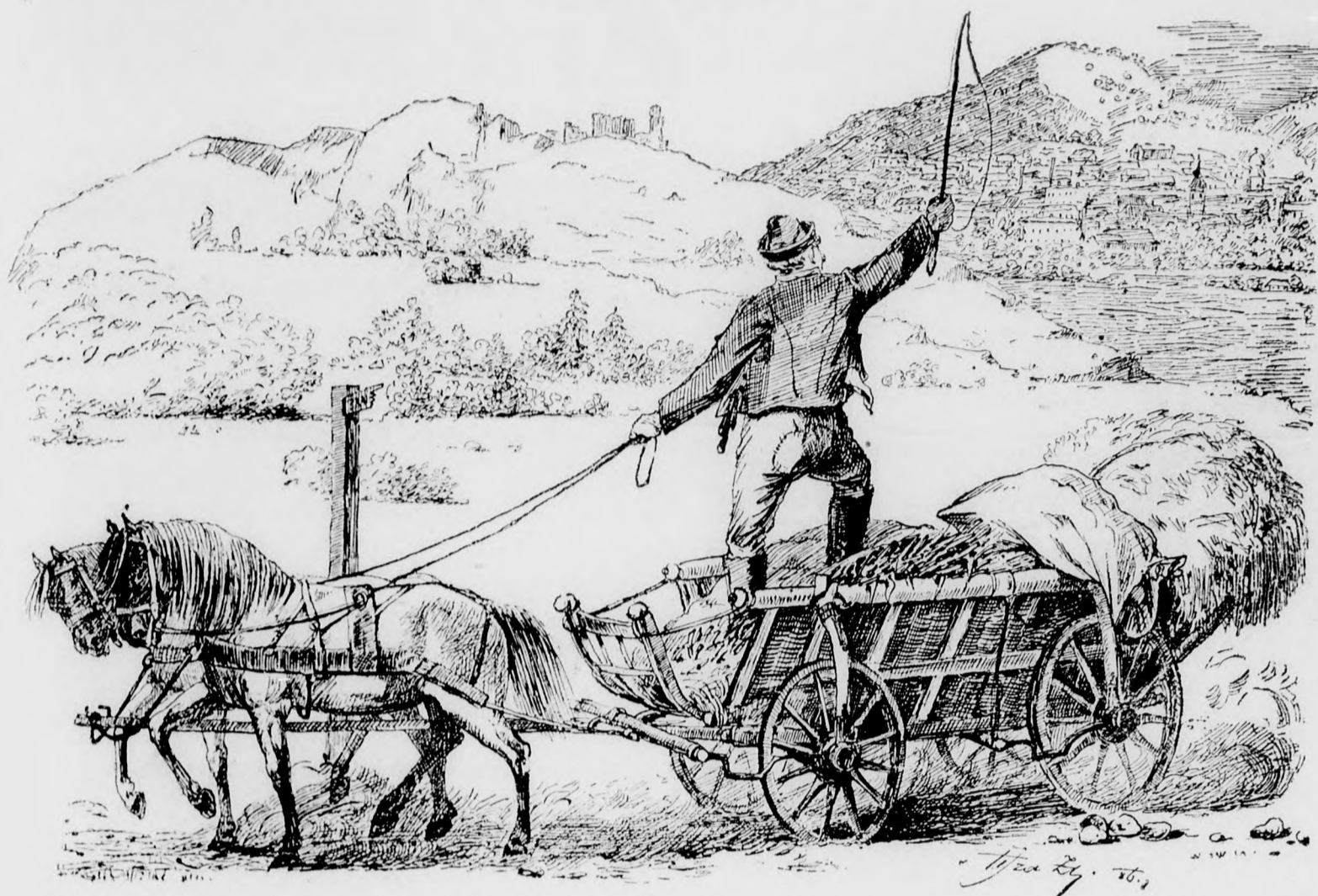
Igen feledékeny s szórakozott ember volt az öreg Salamon gazda. Szokása vala ez oknál fogva minden még oly csekély dolgot is, a mit mívelt, pontosan följegyezni.

Igy este is, mikor levetkezett, jegyzéket csinált lerakott ruháiról, ilyenformán:

— A sipkám az asztalon van; kabátom, nadrágom a ruhafogason; czipőim az ágy alatt, magam az ágyban.

Reggel a mint felkelt, első dolga volt kézbe venni a ruhajegyzéket. sorba olvassa s veszi fel darabonként, a mint irva van.

— Ez a sipkám, ez a nadrágom, itt a kabátom, itt vannak a czipőim, — hát magad hol vagy, vén bolond Salamon? — tünődik Salamon gazda az üres ágy előtt.

Egy zsák burgonyát vitt a székely a brassói vásárra, de nem tudta eladni. Hazamenet megáll a város határában és visszafordul:

— Megállj Brassó, majd megeezhetlek!

A csempész diákok.

Egy miskolczi tanár jóféle szűz magyar dohánnyra tett volt szert.

Valami jó embere megsugta ezt a fináncznak.

Egy délután, mikor a tanár épen privatistáival foglalkozott házában és bodor füstöket eregetett az illatos csetnekiből: csak bekopogtat két kardos fináncz és házmotózást kíván tartani.

Szívesen látom az urakat, csak annyi kis ideig foglaljanak helyet itt a szalonomban, míg egy pár perc alatt bevégezem a privátát és szétbocsátom a tanítványaimat.

A finánczok ennyit megengedhetőnek láttak. Leültek.

A tanár bement a privatistákhoz dolgozó szobájába. Egy jó torkut elővett:

— No fiam te ordits, mintha nyúznának!

Ő maga pedig kapta a dohánycsomókat s minden privatistának teletömte a nadrágját. Aztán megparancsolta, hogy: *holnap mind visszahozzák a dohányát és haza küldé a gyerekeket.*

Szepegve, nadrágjokat tartva osztak a fiuk, mint a kiket jól megnadrágoltak.

A finánczok aztán kerestek, kutattak, követeltek dohányt, de — bár a szagát is érezték, még se volt abból egy csepp sem.

A pofon.

Sámi. Te Dávid, a moltkor ógy összevesztem a Feigelstock Náthánnal, hogy ígértem neki egy pofont tanuk előtt.

Dávid. Nű és ő mit mondta?

Sámi. Semmit, ű meg is adta.

Dávid. És te eltörted?

Sámi. Hogy türtem volna, mikor voltam olyan döhös, hogy ha el nem szaladok, hát másodszor is pofon üt.

Az iskolából.

Főtisztelendő ur. No Peti fiam tudod-e már a hiszek egyet?

Peti. Tudom.

Főtiszt. Hát azt tudod-e, mi történik avval a tulvilágon, a ki azt nem tudja?

Peti. Tudom. Azt a tanító ur a pálczával megveri.

Felelet helyett kérdés.

Tanár. Melyik Oroszország fővárosa?

Gyerek. Hát maga nem tudja?

Megfelelt neki.

Elmegy a pusztai legény, ki már évek óta nem látott papot, husvétkor Kajárra gyónni. A plébános észrevevén, hogy ez aligha falubeli, így szólítja meg :

- Nemde te besnyői vagy fiam?
- Nem is ám kajári!
- Gyónni jöttél ugy-e?
- Nem is ám kaszányi!
- Bolond vagy te fiam.
- Bolondabb a tisztelendő ur, mert kívül vette az ingét a kaput rokkon.

Gróf mint borju.

Gróf Jenőffy Aladár egy vidéki városból a fővárosba akart utazni, de lekészt a személyvonatról. Odament az állomásfőnökhöz, előadja, hogy felette sürgős dolga van Pesten, és arra kérte, engedje meg, hogy a legközelebb indulandó tehervonaton utazhassék.

— Sajnálom, gróf ur, de azt nem engedhetem meg, mert az üzleti szabályok szerint a tehervonaton csak is málhát vagy állatot lehet szállítani.

— Nem bánom, hát szállítsanak engemet mint málhát vagy mint állatot, — mondá a gróf.

— Jól van, gróf ur, tessék megmérteni magát a mázsálónál, aztán kiállítjuk a szállító-levelet.

A gróf egy perczig sem habozott, megmérte magát, netto 130 kilogrammot nyomott. Az állomásfőnök azalatt kiállította a szállítólevelet a gróf czimére, s udvariasan meghajolva kérdezte :

- Mi kíván hát lenni, málha-e vagy állat?
- Állat, és pedig paripa, mert ez nemes és büszke állat.

GRÓF MINT BORJU.

— Véghetetlenül sajnálom, gróf ur, de paripa nem lehet, mert egy 130 kilós paripa nagyon hitvány állat lenne, aztán még nehézményiténék is a forgalmi statisztikánál. Hanem válasszon gróf ur sulyának megfelelő állatot, lehet például: kecske, kos, szamár, disznó vagy borju.

— Nem bánom, hát leszek borju.

Kiállították tehát a nemes gróf becses személyéről az 1326. számú fuvarlevelet, melylyel borjuként utazott fel Budapestre.

A mint a tehervonat megérkezett, a gróf leugrott a vonatról és sietett dolgára. Hanem bezzeg volt aztán keresés, kutatás a pályaháznál, mert a fuvarlevél megérkezett, de az 1326. számú borjut nem találták sehol. Rögtön sürgönyöztek a feladás helyére, hogy az 1326. számú borju nem érkezett meg. Csakhamar megérkezett reá a következő válasz :

— Az 1326. számú borju itt tényleg feladatott, különben az a borju nem borju, hanem gr. Jenőffy Aladár volt.

Hamar megértették már most a sürgöny tartalmát, mert látták, midőn a gróf leugrott a vonatról.

Az omnibusz ló panasza.

ersenyt futék hajdan a szélvésszel,
Óregségem kinok között vész el,
Rozzant bárka előtt bukdácsolva
Kell szaladnom, vérig korbácsolva.

Hajdan uram kedvemet kereste,
Zabbal tartott reggel, délben, este,
Silány szecska most az eledelem,
Jóllakásig ezt is alig lelem.

Ha nyeregben ült uram felettem,
Hogy nincs szárnyam : gyakran elfeledtem,
Midőn vadat üztünk az avarba,
Árok, sövény nem hozott zavarba.

Kár, hogy soha nem tanultam törvényt!
Másként tudnám, hogy vele mi történt?
A kastélykapuban dobot vertek,
Engem szép ólamból elvezettek.

Jó uramat többet sohsem láttam,
Nyereg többé nem nyomta a hátam.
Hámba fogtak, és én kocsit huztam,
Mig a lejtón idáig lecsusztam.

Mint szép álmom, úgy tűnik fel multam,
Mig most vernek, bárha megsántultam;
Rozzant bárka előtt bukácsolva
Szaladnom kell, vérig korbácsolva.

Borvirág.

Mi nem lehet belőle ?

Olvasó-egyesületet alakított a falu törekvő, fiatal tanítója. A parasztok szorgalmasan olvasták a «nyomtatott irást», — egyik-másik meg is jegyzett valamit az olvasotakból.

Egy izben a tanító beszélgetvén velük, szó került az olvasókör áldásos hatásáról is.

A városi bizottság egyik tagja elbizakodva egyszer csak megszólal:

— Szó a mi szó, igazán sokat köszönhetünk a tanító urnak, mert sokat tanultunk, mióta felállítottuk ezt az olvasó-egyletet. Az ember nem tudja, hogy hol akad szerencséje. Ki tudja még mi nem lehet belőlünk!

— No, Márjaucse — vágott közbe komája — azért nem lesz ám kee római pápa, — de még pelébános sem!

Az udvariasság.

Torzonborz Farkas, utkaparó, roppantul szerette a «schleimfeszegetőt», a mint ő a pálinkát nevezni szokta. Rendes szokása volt, hogy minden alkalommal egymásután két kupiczával hajtott fel. Egyszer megkérdezték tőle, hogy miért teszi ezt?

— Csupa udvariasságból. Mert látják, ha én egy kupicza pálinkát megiszom, mindjárt más embernek érzem magamat, s ekkor csupa udvariasságból azt a más embert is megkínálom egy kupiczával.

Kis lány búja.

Ábrándkeltő lombok alatt
Egy szép leány kesereg,
Szemsugári egy levélkén,
Halvány arczán köny pereg.
Mi hozott bút kis szívébe?
Oh! mért folyik könye árja?
Hűtlen kedves? megtört eskü?
Hejh! a sirba melyik zárja?

Ábrándkeltő lombok alól
Búsan, némán tovább méne,
Fájdalma az nem hagyta el,
De ott maradt levélkéje.
Bús kebelével nyultam érte,
Tudni vágytam, hogy miért sirt?
... Nini! divatárus-számla! ...
De alá nincs írva: szaldirt!

Sziklai A.

Milyen volt a káposzta?

Gazdasszony. Hát jó volt a töltött káposzta, fiam!

Deák. Bizony az jó lett volna, csakhogy ebben a káposztában egy töltelék sem volt!

Gazdasszony. Volt biz abban, fiam, még pedig sok, csakhogy mielőtt behoztam, hát kiszültek.

Uj segéd.

Ur. (A borbélyhoz.) Kedves barátom, ilyen lassu kezü segédet tart ön? Már félórája, hogy hozzá kezdett a hajvágáshoz s még mindig egy helyen érzem mozogni az ollót.

Borbély. Nem a lustaságtól van az, nagyságos uram, hanem a fiu még csak ma lépett üzletbe; tegnap még szobafestő volt.

Elszózva.

- Ej, ej, édes feleség, be nagyon is elszóztad ezt a levest!
 — Lám, kedvesem, csak azért tettem, nehogy azt hidd, hogy nem szeretlek.

Tessék csöngetni.

- Mit akarsz no? — kérdi a felriasztott házmester.
 — Én kérem semmit.
 — Hát akkor, hogy mersz ily veszettül csöngetni?
 — Hisz ott áll az ajtón, hogy: «tessék csöngetni!»

Érettségi vizsgán.

- Khon ur, beszéljen nekem valamit Arany János költői műveiről.
 — Amilyen hamar meghalt Petőfi, olyan sokáig élt Arany János.
 — Ezt nem mondhatni. Olyan férfinak örökké élni kellene. Hanem az életrajzi adatokat elhagyhatja. Ismeresse elbeszélő költeményeit!
 — Jók.
 — No de kérem! Konceptiója, szerkezete?
 — Mind elég jó.
 — Csak ennyit mond? Hát nyelvezetéről talán többet tud?
 — Az is elég jó meg elég szép is.
 — De honnan veszi ezeket a feleleteket? Nem akar talán tréfát üzni a vizsgából. Mivel igazolhatja állításait?
 — Ezek az én egyéni véleményeim!

Csillagászat.

- Büszkélkedik a jó apa:
 Oly tudós a leánya,
 Hogy neki a csillagászat
 A rendes tanulmánya.
 S igaza van, a lány kedvét
 Csakis abban találja,
 Hogy a tisztok gallérján a
 Csillagokat vizsgálja.

A búcsúfia.

A búcsúban van nagy ebéd,
Sűrög-forog a sok vendég,
Tömérdek pap, táblabíró,
Esküdt, jegyző, szolgabíró.

Mellém kerül egy pohos ur,
Csak úgy szuszog s nagyokat fuj,
A mint a szép házilányka
Sülttel-főttel megkinálja.

Erre bökést érzek hátul,
Szivem sajn Amor nyilatul —
Búcsúfiát tett zsebembe!...
Szivem sugja, más mi lenne?

Istenadta sok irigye
Rajtam kaczag... ördög vigye!
Mert urambátyám kivágott
Frakkjából egy esomó bábót.

Az asztalra, a mint rakja,
Kis levélke díszlik rajta...
És olvassa: «Hőn imádlak!»
(Ez nekem szól, senki másnak!)

De szerenese a balsorsban:
Nincsen név a billet douzban,
S így a ezélt el nem találja
Urambátyám intrigája.

Gyanu nagy van, de nem jogos,
Szomszédom vén és potrohos —
Frakkunk szárnya összeére,
Így lett zsebünk elesterélve.

A zivatar lecsendesült,
Fogyott a bor, fogyott a sült —
Midőn újból nagy a lárma,
Felugrálnak hamarjába.

Ime ismét egy esomó báb
Gonosz játékot űz tovább,
Búcsúfia! titok — de nagy —
Most igazán zsebembe vagy!

Csak hogy most nem nekem szólott,
Urambátyám neve volt ott;
Véletlen csuszott frakkomba,
S olvasták fennszóval nyomba:

«Tensur! küldök búcsúfiát,
Megtartsa a «randez vous-t» — hát!
Éjfél tájban — mit se szóljon —
Kopogtasson az ajtómon!»

S melyre kiki volt kíváncsi;
Alá is volt írva: Nánési.
A szobalány, ki megjárta,
Hogy a frakkot elhibázta.

Tuboly Victor.

Kannibál malheur.

9

Kannibálok hazájában
Egy csinos miss járt magában,
Társaitól elmaradt.
Kannibálok rátaláltak,
És egymáshoz így szólának:
«A mint látszik, jó falat!»

Első dolog megkötözni,
Turnür, vádli és a többi
Mind lehullnak ezalatt,
S a kannibál csak most látja,
Hogy esontváz akadt horgára,
Nem pedig püspökfalat.

B-i.

Borotválás két részben.

Városban járt András gazda s meg akart borotválkozni a más kezével, a minék már hallotta hírét még otthon. Tudta, hogy az ajtóra illesztett tányérról fogja megismerni a «borotváló hivatalt». Egy gyógyszerár előtt észreveszi, hogy annak ajtaján két arany tányér van felszegezve s belépett. A kedélyes segéd megértve a paraszt szándékát, leültette s tojás fehéréből hirtelen habot vert, bemázolta vele a patiens arcját orrától füléig s azzal szembe levő borbélyműhelyre mutatott, mondván:

— Látja kelmed, a hol az a másik két tányéros ajtó van, menjen oda, ott majd levágják a szakállát, mert ez csak a kenő hivatal.

A paraszt nagy gyerekesporttól kísérve át is ment, a hol aztán élénk nevetés közt megborotválták.

Jámbor megnyugvás.

Biró. Magát tetten érték, a mint egy bezárt boltajtót fel akart törni. Mivel menti magát?

Vádlott. Kérem én csak dolgoztam.

Biró. Dolgozott? No hát ezen munkáért 3 esztendeig hüvösen fog ülni.

Vádlott. Munka után édes a nyugalom.

Vasuton.

Két utas beszélget a coupéban. Egy állomáshoz érve, az egyik kiszállni készül.

— Nini, egészen elfelejtettem magamat bemutatni. Én Kaufer Móricz földbirtokos vagyok.

A másik, egy magyar gentry, rá néz, s egész csodálkozva mondja:

— No nézze, én azt gondoltam, hogy maga zsidó.

Egykor és most.

Sokrates a házon kívül
Keresett fel menhelyet,
Valahányszor Xantippének
Nyelve nagyon megeredt.

Xantippék még ma is vannak,
Még pedig sok ezren;
De hogy Sokratesek, a kik
Megszöknek — nem hihetem.

Faló.

Kiméletlen kritika.

Költő. Mi hibája van az én versemnek, hogy ön úgy lehordta?

Szerkesztő. A hiba tulajdonképen nem is annyira versemben van, mint inkább önben, — hogy miért ír verseket?!

Utolérte őket.

Igen szeretett a rimaszombati tiszteletes a diákokkal quaterkázni. Beállit egyszer hozzá két szupplikáns diák, a kik azonban előbb valahol jól beszszeltek. A diákok előre tudták, hogy jól meg fogja őket vendégelni.

Vette is a jószívű pap a kancsót meg a pincze kulcsot, mihelyt a diákok megjöttek s magokat annak rendi szerint bemutatták.

Alig lépett ki a szobából, összenézett a két fiu, s később kifejezést is adott annak, hogy jól számítottak, itt *lesz szivesség*. Csak az tűnt fel nekik, hogy le nem ültette egyiköket sem.

A lelkes csakhamar feljött a borral s a kancsót letette az asztal közepére. Elővett egy poharat s neki ült, töltött és ivott *egyedül*. Megitta az egész kancsó bort maga s az ott álldogáló diákokat meg se kínálta, le se ültette, szót is csak foghegyen váltott velök.

Ment a második kancsóért. A két szupplikáns összenézett s utána morogták unisono:

— Még is csak komisz ember ez a hires pap!

Mikor a második kancsó feljött: még két poharat keresett elő, aztán székeket tett az asztalhoz, odaültette a két diákot, s így szólt:

— No most már utolértem kegyeteket, tehát folytathatjuk együtt s töltött és ittak.

A diákok azzal ballagtak haza, hogy mégis csak derék ember a tiszteletes és soha se mentek többé becsipve hozzá.

Mit kérne istentől?

— Ugy-e kisasszony, az Isten meghallgatja a jó gyermekek kérését? — kérde a kis Olga nevelőnőjétől.

— Meg édesem, ugyan mi kérelme lehet magának, kis angyalom?

— Hát én csak arra kérem a jó Istent, hogy ha megtalálnék halni, ne adjon nekem a más világon nevelőnét.

Modern tanács.

«Jegyezd meg» — szóló régen a mester,
Ha tége l ütne valaki,
Ne üsd te vissza, mert szebb
Nagylelkűn megbocsátani.

S a jó tanítvány megfogadta
A mester intését nagyon;
S jutalma — — tán dicséret?
Nem! *mamlasz*nak hitták bizony.

És adtak néki új tanácsot:
«Ha téged ütne valaki,
Üsd vissza duplán, akkor
Deréknek fognak mondani.

Hirdetés.

Eresi határában kikötött három hadihajó gyakorlatot tartandó, mely alkalommal a város böles tanácsa a következő hirdetést doboltatta ki:

«A héten hadihajók fognak kikötni Eresi határában, mely alkalommal éles tölténnyel fognak lődözni. Figyelmeztetjük a város lakóit: hogy senki a közelbe ne menjen, mert ha valakit agyon találnak löni, az aztán hiába jön ám panasza.»

ÜZENETEI.

Budapest, V—ó. Fogytán van a véna, hanem azért most is van közte igen sikerült. — *Boglár, Sch. B.* Az egyik jön. — *Szeged, P. G.* Az Olesó malacok nem rossz, de mégsem annyira jó, hogy megérné azt a féloldalmi helyet, melyet

betöltene. — *Kolozsvár, Cs. Gy.* Megrajzoltatjuk. — *Besztercebánya, K.* Az egyik jön képpel, a többi nagyobb részt német bevándorlott. — *Debreczen, Cs. Gy.* Közélebb megjelenik. — *Mező-Laborcz, P. B.* Kivételt nem tehetünk, de nem is kell tennünk, mert összes vidéki előfizetőink részére már szombat délután expedíálják lapunkat. A késedelem okát tehát csak Billog Márton adhatná. — *Magyarád, K.-L.* Nagy része képpel vagy képtelenül jön, a hiányzó lapok számait nem tudjuk, de különben is másik lakásán mind megtalálja. — *Zombor, P.-S.* Terem, hála istennek, eredeti magyar vers annyi, hogy fordításokat, ha még oly csinosak is mint ez, mellőzhetünk. — *Budapest, H.-B.* Nem közölhető. — *Csorna, Sz.-K.* Csekély kivétellel mind bevált. — *Kunhegyes, Gy.-i.* A «Talány» című adomát nagyon is könnyű megfejteni, a többi egy-kettő kivételével jön. — *Budapest, N.-R.-D.* Nem közölhető. — *Budapest, A—r.* Egyik jön. Inkább sz—mtelen legyen, mint szellemtelen! — *Több kéziratról a jövő számban.*

Felhívás előfizetésre!

1886. augusztus 1-én egész évi előfizetést nyitunk a

MERCUR

hiteles sorsolási tudósító

tizenhatodik évfolyamára.

A «*Mercur*» magyar-német szövegben havonta 2—3-szor, esetleg gyakrabban is jelen meg és pedig közvetlen minden huzás után.

A «*Mercur*» pontosan, kimerítően és megbízhatóan közli a huzási lajstromokat és ezáltal 16 évi fennállása óta a sorsjegytulajdonos közönségnek legkedveltebb és nélkülözhetlen organuma lett.

A «*Mercur*» nemcsak a bel- és külföldi sorsjegyek huzási lajstromát közli, hanem hozza minden huzás után a **hátralékokat sorozatok** és szám szerinti beosztással, mely beosztás a sorsjegyek revisióját lényegesen megkönnyebbiti.

Pénzügyi rovatában a «*Mercur*» fontos információkat közöl, melyek tágas és folyvást növekedő olvasókörének elismerését kivívták maguknak.

A «*Mercur*» szerkesztősége mint eddig, jövőben is mindent el fog követni, hogy tökéletesség tekintetében, a mostani színvonalát fentarthassa.

Olvasóinak és előfizetőinek érdekeit előmozdítani a jövőben is a «*Mercur*» főtörekvése marad.

Ezen vezérelv foganatosítása céljából már múlt évben a «*Mercur*» alakját lényegesen nagyobítottuk és a szerkesztőséget elismert kitünő erőkből állítottuk össze.

A nagyobított alakja és gazdagabb tartalmával összekötött nagyobb áldozatok daczára a «*Mercur*» előfizetési ára **változatlanul** marad és pedig bérmentesen házhoz küldve vagy posta útján

egy egész évre csak 2 forint.

A „*MERCUR*” kiadóhivatala
Budapest, Dorottya-utca 12.

A **Franklin-Társulat** kiadásában Budapestben megjelent és minden könyvkereskedésben kapható — az osztr. tartományok számára **Szelinski György** es. kir. egyetemi könyv-árusnál, Bécsben, Stefansplatz 6.

AZ

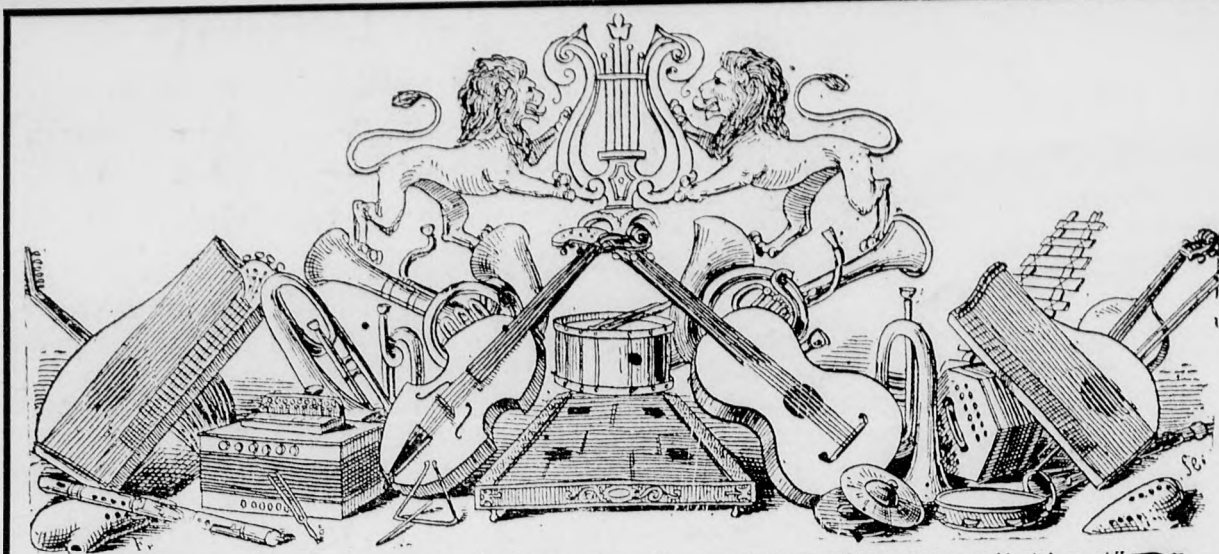
OLCSÓ KÖNYVTÁR

Szerkeszti: **GYULAI PÁL.**

Legujabb megjelent füzetek.

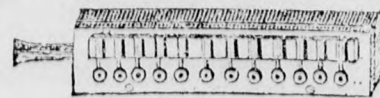
205. füzet. **Longfellow W. Henrik. Az arany legenda.** Angolból fordította Jánosi Gusztáv. Füzve 40 kr.
206. « **Chateaubriand. René.** Francziából fordította Bogdánfy Lajos. Füzve 20 kr.
207. « **Czuczor Gergely hősköteményei és meséi.** Második kiadás. Füzve 30 kr.
208. « **Fáy András. A mátrai vadászat.** Vigjáték három felvonásban. Füzve 20 kr.
209. « **Augler és Foussier. A szegény arszlánnok.** Dráma öt felvonásban. Francziából fordította R. Füzve 30 kr.
210. « **Shakespeare. Sok zaj semmiért.** Vigjáték öt felvonásban. Angolból ford. Acs Zsigmond. Füzve 30 kr.
211. « **Constant Benjamin. Adolf.** Egy ismeretlen iratai közt talált történet. Francziából fordította és bevezetéssel ellátta Dr. Béni Moravcsik Gyula. Füzve 30 kr.
212. « **Bozzai Pál irodalmi hagyományai.** Kiadta Lévay József. Füzve 30 kr.
213. « **Greguss Ágost. A balladáról.** A Kisfaludy-társaság által 1864-ben jutalmazott pályamű. Harmadik javított és bővített kiadás. Füzve 40 kr.

Felelős szerkesztő: *Bartók Lajos.*

Általános árjegyzék ingyen és bérmentve. Harmonikáról külön árjegyzék kérendő.

Legújabb harmonika fuvola

12 billentyűvel, igen finom hangokkal, melyek a szípkába való könnyű befúvás által működnek. Igen ajánlható mindenkinek kicsinynek és nagyoknak egyaránt alkalmas. Zongora kíséretre használható. Igen kellemes mulattató eszköz. Ára 2 frt. Szétküldés utánvétel mellett.

STERNBERG ÁRMİN

hangszergyára Budapesten, kerepesi-ut 36-ik szám, a Rókus-kórházzal szemben.

A Franklin-Társulat kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvkereskedésben kapható — az osztr. tartományok számára Szelinski György cs. kir. egyetemi könyvtárosnál Bécsben I., Stefansplatz 6.

KÁRPÁTI EMLÉKEK.

KÖLTEMÉNYEK.

IRTA

BARTÓK LAJOS.

Spányi Béla eredeti rajzaival.

Ára füzve 2 frt. — Diszkötésben 3 frt.

ÚJABB KÖLTEMÉNYEK.

IRTA

BARTÓK LAJOS.

Ára füzve 1 frt 20 kr. — Diszkötésben 2 frt.

A LEGSZEBB.

VIGJÁTÉK HÁROM FELVONÁSBAN.

IRTA

BARTÓK LAJOS.

Ára füzve 1 frt. — Diszkötésben 1 frt 60 kr.

WIRTH JÁNOS

16 év óta fennálló

arany-, ezüst-, ékszer- és óragyár- raktára
BUDAPESTEN

IV., hatvani utca 12. sz. a nemz. casino kapujával szemben.

Kivonat az árjegyzékből:

Arany gyűrűk ... 2.— 4.— 5.—	Arany garnitúrák ... 15.— 20.—
Gyémánt gyűrűk 8.— 10.— 15.—	Gyémánt " ... 80.— 100.—
Brillánt gyűrűk 20.— 30.— 40.—	Brillánt " ... 150.— 200.—
Arany fülbevaló 1.50 2.— 3.—	Arany óralánc rövid 16.— 20.—
Gyémánt " 12.— 15.— 20.—	" " hosszú 25.— 30.—
Brillánt " 40.— 50.— 60.—	" Collir lánc ... 5.— 8.—
Coráll " 3.— 4.— 5.—	" kereszték ... 2.— 3.—
Zománczos " 2.— 3.—	Gránát kereszték ... 1.— 2.—
Arany broche ... 6.— 7.—	
Coráll " ... 4.— 5.—	
Dívat " ... 4.— 6.—	
Arany karperec 20.— 25.— 30.—	
Zománcz " 5.— 6.—	
Gránát karperec 4.— 5.—	

Nyakkendő tűk.

Arany, ezüst, gyémánt 5.— 6.—
Ezüst óralánc ... 3.— 4.—

Valódi svájci órák két évi jótállással.

Ezüst henger-óra 1 fed. — 9.—	Arany rem.-óra 2 fed. 50.— 60.—
" " 2 " — 12.—	" chron.-rem. 2 " — 200.—
" horgony " 1 fed. — 14.—	" női óra 1 " — 18.—
" " 2 " — 16.—	" " 2 " 24.— 30.—
Metall v. nickl rem.-óra 8.— 10.—	" " remont. 1 " 28.— 30.—
Ezüst rem.-óra 1 fed. 14.— 16.—	" " 2 " 35.— 40.—
" " 2 " 18.— 20.—	Arany női remont.-óra
Arany férfi-óra 1 " — 35.—	2 fed. zománczozva 40.— 50.—
" " 2 " 40.— 45.—	Arany női remont.-óra
Arany rem.-óra 1 " 40.— 45.—	2 fed. gyém. kövekkel 50.— 60.—

Részletes árjegyzéket kívánatra bérmentve küldök.

20 frton felüli megrendeléseknél szabott áraimból 3% engedményezek.

A raktáramból származó tárgyak mindegyike a magyar kir. fémjelző hivatal által felülvizsgálva és törvényszerűen fémjelezve van. A drágakövek valóságos és súlyáért vevő irásbeli jótállást kap. — Minden szakmába vágó cikkek és választékban található raktáromon. — Vidéki megbízások lelkiismeretes és gyors elintézésére kiváló gondot fordítok és meg nem felelő tárgyakat készséggel kicserélek. — Levélbeli kérdézősködésekre szívesen és kiemelten válaszolok.

Mindenféle ezüstnemű a legnagyobb választékban.

Nálam vásárolt órákért 2 évi irásbeli jótállást vállalok.

HIRDETÉSEK

AZ

„URAMBÁTYÁM“

czimü humorisztikus hetilap

részére felvétetnek a kiadó-hivatalban, d. u. 3—6-ig, Budapest, IV. ker., hatvani utca 3. sz., II. em.

Felhívjuk a t. közönség figyelmét lapunk mai számában hirdetett Wirth János ékszer- és óragyári raktárára, mely 16 évi fennállása óta, ugy a főváros, mint a vidék kedvenc ékszerbevásárlási helye.